

A halottól kapott pipa

Vót itt Betlérbe' egy öreg kondás, Sofrankonak hitták. Vót egy rongyszedő cigány, oszt gyönyörű szép tajtékpipája vót, oszt ez a Sofranko mindig kérte tőle:

– Béla, add nekem azt a pipát.

Mikor meghalt a cigány, hát a felesége a pipát betette neki a sírba. A Sofranko me' mettudta. Ment a feleségihe':

– Azt mondta nekem a Béla, hogy ha beteg lesz, hát idadja nekem a pipát.

– Hát akarmit is mondott, nem adhatom, mer' betettem a sírba.

Elment Sofranko, a sírt kiásta, a koporsót felfeszítette, oszt kivette a pipát. Begyött Betlérre a kocsmába, kivette a pipát a zsebibő', rágyútott. Nézem - vótunk ott többen –, hát ismerős nekem ez a pipa, ez a Bélaé vót, mondom. De én nem szótam senkinek semmit. No, begyött a feleség is a kocsmába. Néz rá, aszongya:

– András, hogy jutott az a pipa tehozzád?! Hát betettem a koporsóba!

– Hát mondom, hogy nekem ígérte. Éjszaka elgyött hozzám, oszt elhozta nekem.

– Hát haza me' nem gyött soha a bitang! Tehozzád elmén, énhozzám me' soha nem gyön!

– Nem tudom, csak annyit mondott nekem, hogy egy kis pályinkát vigyel el hozzá. Tedd neki a kereszt megé.

Szegény asszony minden héten ment, vett egy liter pályinkát, betette a kereszt megé, Sofranko meg elment, oszt megitta. De oszt rágyöttek, hogy ő vót, úgyhogy a pipát szépen vissza kellett tenni a koporsóba, ő pegyig kapott érte két évet.